

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ב' נִסָּן:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה סט

דַּע, שֶׁהַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ מִמוֹן, בְּזֶה הוּא גּוֹזֵל מִמֶּנּוּ בָּנִים, הֵינּוּ שֶׁהַגּוֹזֵל נוֹטֵל מִהַנְּגוּזֵל בָּנִים. כִּי עֵקֶר הַמָּמוֹן שֶׁל הָאָדָם, בָּא לוֹ עַל יְדֵי בֵּת זוּגוֹ (עֵיין זוֹהַר תּוֹרֵיעַ נב). כִּי עַל-יְדֵי אֹזֶר נִפְשָׁה, מִזֶּה בָּא לוֹ הַמָּמוֹן. הֵינּוּ, עַל-יְדֵי שְׂמֵת־נוֹצֵץ וּמֵת־פֶּשֶׁט אֹרוֹת מֵאֹזֶר נִפְשָׁה, אֵלּוּ הָאֹרוֹת הֵם בְּחִינַת הַמָּמוֹן. כִּי הַמָּמוֹן הוּא מִמְּקוֹם הַנְּפֶשׁ, כַּמְּבָאֵר בְּמְקוֹם אַחֵר (לעֵיל בְּסִי' נ"ט, ס"ח, וּבְלִקוּ"ת סִי' מ"ו.). וְנֶפֶשׁ הִיא בְּחִינַת נְקֻבָּה כִּידוּעַ בְּכַתְּבֵי הָאֵר"י, כִּי הִיא הַבְּחִינָה הָאֲחֵרוֹנָה מִן נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה.

וְכֵן כָּלֵל נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה שְׁלָה, הוּא בְּחִינַת נֶפֶשׁ נִגְדוֹ. כִּי כָּלֵל הַמְּדִרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא בְּחִינַת נֶפֶשׁ, בְּחִינַת נְקֻבָּה, נִגְדֵּי מְדִרְגָּה שְׁלֵמָה הֵימְנָה. עַל כֵּן עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַנְּקֻבָּה בֵּת זוּגוֹ, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַנְּפֶשׁ אֲצִלוֹ, עַל יְדָהּ בָּא לוֹ הַמָּמוֹן. כִּי עֵקֶר הַמָּמוֹן תָּלוּי בָּהּ, כַּמְּבָאֵר בְּמְקוֹם אַחֵר כִּי הִיא בְּחִינַת רַגְלִין, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּזוֹהַר (וַיֵּרָא קי"ב:): "רַגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמֹר" – דָּא אֶתְתָּא'. וְכַתִּיב (דְּבָרִים י"א): "וְאֵת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם", זֶה מָמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שְׂמֵעֵמִידוֹ עַל רַגְלָיו' (פְּסָחִים קי"ט). כִּי עֵקֶר הַמָּמוֹן בָּא מִבְּחִינַת נֶפֶשׁ, בְּחִינַת נְקֻבָּה, בְּחִינַת רַגְלִין. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (יְבָמוֹת ס"ב:) 'הַשָּׂרוּי בְּלֹא אִשָּׁה שָׂרוּי בְּלֹא חוּמָה', הֵינּוּ בְּלֹא מָמוֹן. כִּי חוּמָה הִיא בְּחִינַת הַמָּמוֹן, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (מִשְׁלֵי י"ח): "הוֹן עֲשִׂיר קָרִית עֵזוֹ וְכַחוּמָה נִשְׁגָּבָה" וְכוּ'. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תשנ"ב ❦ צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שד"ר מצהר רבנו יהיה תיקון רב"ל" ❦
❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

לְבָרְכָהּ (בְּבֹא מְצִיעָא נ"ט): 'אוֹקִירוּ לְנִשְׁיְכוֹ כִּי הֵיכִי דְתַתְּעִירוּ' (עיין תיקונא שבעין קכו):

וְכָל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם, הוּא בָּא עִם בֵּית זִוְגוֹ הַמִּיחָדָת לֹו, וְעִם סְכוּם מְמוֹן הַקְּצוּב לֹו, שְׂיִהְיֶה לֹו בְּזֶה הָעוֹלָם. וְכַמָּה פִּירוֹת, הֵינּוּ בָּנִים שְׂיִהְיוּ לֹו בְּזֶה הָעוֹלָם. וְהֵם בְּחִינַת אֵילָן וְעֲנָפִים וּפִירוֹת. הֵינּוּ, שְׂאוֹר נִפְשָׁה הוּא בְּחִינַת עֵקֶר הָאֵילָן, שְׂמִמְנוֹ יוֹצְאִים וּמִתְּפַשְׁטִים עֲנָפִים, הֵינּוּ הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפַשְׁטוֹת אֹרֶה, הֵינּוּ בְּחִינַת הַמְּמוֹן כַּנ"ל, הוּא בְּחִינַת עֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן. וְעַל הָעֲנָפִים אֵלוֹ גִּדְלִים הַפִּירוֹת, הֵינּוּ הַבָּנִים. נִמְצָא כְּשֶׁאֶחָד גּוֹזֵל מִחֵבְרוֹ מְמוֹן, הוּא גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ עֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן שְׁלוֹ, הֵינּוּ הַתְּנוּצָצוֹת אֹרֶה נִפְשָׁה, שְׂמִשָּׁם הַמְּמוֹן כַּנ"ל. עַל כֵּן, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ נֶפֶשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו, שְׂהֵם תְּלוּיִים וּגְדִלִים וְיוֹנְקִים מֵאוֹר הָעֵנָף הַזֶּה, כִּי הֵם הֵם הַפִּירוֹת הַגְּדִלִים עַל הָעֲנָפִים אֵלוֹ, וּכְשֶׁנוֹטֵל הָעֵנָף נוֹטֵל הַפִּירוֹת:

וְזֶה שְׂכָתוּב (אֶסְתֵּר ה'): "וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֵת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ, וְרַב בְּנָיו". כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה. וְכִמוֹ שְׂכָתוּב (אִיּוֹב כ"א): "עֲתָקוּ גַם גְּבָרוֹ חֵיל, זֶרְעָם נָכוֹן לְפָנֵיהֶם וְצִאֲצִיחֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם". 'עֲתָקוּ גַם גְּבָרוֹ חֵיל' – זֶה עֲשִׂירוֹת. עַל יְדֵי זֶה 'זֶרְעָם נָכוֹן' וְכו'. וְזֶה שְׂאֶמְרוּ רַחֵל וְלֵאָה, (בְּרֵאשִׁית ל"א): "כִּי כָּל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹקִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ". 'לָנוּ וּלְבָנֵינוּ' דִּיקָא, כִּי עֵקֶר הָעֲשִׂירוֹת – עַל-יְדֵי הָאֵשָׁה, וּבָהּ תְּלוּיִים הַבָּנִים כַּנ"ל. כִּי הָאֵשָׁה הִיא עֵקֶר בְּחִינַת הָאֵילָן, וְהָעֲשִׂירוֹת הֵם הָעֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן, וְהַבָּנִים הֵם הַפִּירוֹת הַגְּדִלִים בְּעֲנָפִים הָאֵלוֹ כַּנ"ל. וְזֶה סוּד, שְׂאֶמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָהּ (בְּבֹא קִמָּא קי"ט): 'הַגּוֹזֵל אֵת חֵבְרוֹ כְּאֵלוֹ גּוֹזֵל מִמֶּנּוּ נֶפֶשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו':

וְדַע, שָׂאם זֶה הַנְּגִזָּל עֲדִין לֹא הָיָה לוֹ בָּנִים, יוֹכֵל לְגִזֹּל מִמֶּנּוּ שְׂלֹא יִהְיֶה לוֹ, עַל־יְדֵי שְׁגִזּוּל וְנוֹטֵל הָעֲנָף כַּנ"ל. וְאַפְלוּ אִם כָּבֵר יֵשׁ לְהַנְּגִזָּל בָּנִים, יוֹכֵל לְהַזִּיק לוֹ שְׂיָמוּתוֹ בְּנָיו, חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי אִם עֲדִין הַבָּנִים צָרִיכִין לְאֶמֶן, הֵינּוּ לְעֲנָפִים שְׂלָה, כְּמוֹ שִׂישׁ פִּירוֹת שְׂלֹא נִגְמְרוּ כָּל צָרְכָן, וְצָרִיכִין לִיִּנֵק עוֹד מִהָעֲנָף. וְעַל כֵּן כְּשִׂיזָה נוֹטֵל הָעֲנָף, הוּא מַזִּיק הַפִּירוֹת, הֵינּוּ הַבָּנִים, הַצָּרִיכִים לִיִּנֵק עוֹד וְלִקְבֹּל מִהָעֲנָף, הֵינּוּ מִהַתְּנוּצָצוֹת אֹר אֶמֶן כַּנ"ל. וְהַכֹּל לְפִי הַגְּזֵלָה, וְהַכֹּל לְפִי הָאֵילָן וְהָעֲנָפִים וְהַפִּירוֹת.

כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה שְׁנוּיִים בֵּין הָאֵילָנוֹת עֲצָמָן, וּבֵין מַהוֹת וְאֵיכוֹת הָעֲנָפִים, וּבֵין רַבּוּי הָעֲנָפִים, וְכֵן בֵּין הַפִּירוֹת, בְּכֻלָּן יֵשׁ שְׁנוּיִים רַבִּים. כִּי יֵשׁ אֵילָן שִׂישׁ לוֹ עֲנָפִים רַבִּים וּפִירוֹת מְעֻטִים. וְכֵן לְהִפְךָ. עֲנָפִים מְעֻטִים וּפִירוֹת רַבִּים. וְכֵן בֵּין מַהוֹת הָעֲנָפִים עֲצָמָן, יֵשׁ אֵילָן שִׂישׁ לוֹ עֲנָף אֶחָד, אֲבָל הוּא יָקָר מְאֹד. וְיֵשׁ שִׂישׁ לוֹ עֲשָׂרָה עֲנָפִים, וְכֻלָּם אֵינָם שְׂוִים רַק עֲשָׂרָה זְהוּבִים. כֵּן יֵשׁ כַּמָּה עֲנָיִים שִׂישׁ לָהֶם בָּנִים רַבִּים וְאֵין יָדוּ מִשְׁגָּת אֶלָּא זוּז אֶחָד. הֵינּוּ שְׂכָל הָעֲנָפִים שְׂלוֹם הֵם פְּחוּתִים, וְאֵינָם רַק בְּעֶרְךָ זָהָב אֶחָד, אִם שִׂישׁ עֲנָפִים מְעֻטִים וּפְחוּתִים. וְכֵן לְהִפְךָ, יֵשׁ עֲשִׂיר גְּדוֹל, מִחֲמַת שְׂהָעֲנָף שְׂלוֹם הוּא יָקָר מְאֹד, אִם שִׂישׁ לוֹ עֲנָפִים רַבִּים וְיָקָרִים, וְעַם כָּל זֶה יָכוֹל לְהִיּוֹת שְׂלֹא יִהְיוּ לוֹ רַק בָּנִים מְעֻטִים, כַּנ"ל בְּמִשְׁלַל הָאֵילָנוֹת.

וְהִנֵּה נִתְפַּס לְמִשְׁלַל, אֵילָן אֶחָד עִם שְׂלִשָּׁה עֲנָפִים, וְכָל עֲנָף מִיָּחָד לוֹ שְׂרָאוּי לְהוֹצִיא שְׁנֵי פִירוֹת, נִמְצָא שְׂרָאוּי שִׂיחָיָה לוֹ שְׂשָׁה בָּנִים. וְכֵן נֹאמַר לְמִשְׁלַל, שְׂכָל עֲנָף הוּא בְּבַחֲינָה וְעֶרְךָ שִׂיחָיָה לוֹ מֵאָה אֲדָמִים. נִמְצָא שְׂרָאוּי לְהִיּוֹת לוֹ שְׂלֹשׁ מֵאוֹת אֲדָמִים, מִשְׁלִשָּׁה עֲנָפִים הִלָּלוּ. נִמְצָא אִם גּוֹזֵל מִמֶּנָּה מֵאָה אֲדָמִים,

הוא גוזל ונוטל ממנו ענף אחד, נמצא שנוטל ממנו שני בנים.
אבל דע, שבוזה יש חלוק גדול, אם הפרות ראויים לצאת מהענפים בזה אחר זה, נמצא שאף שזה גוזל ממנו ענף אחד, ונוטל ממנו שני בנים, אף-על-פי-כן עדין ראויים לו להתקיים יותר הבנים של הענפים הנשארים, כי לא הזיק בהנשארים, כי לא נטל מהם כלום. אבל אם היו ראויים לצאת בבית אחת, בבחינת (שמו"ר פ"א) 'ששה בכרם אחד', על-כן אף שזה לא גזל ממנו כי אם מאה אדמים, שהם בבחינת ערך ענף אחד של שני פרות, עם כל זה קלקל אור כלם, מאחר שכלם היו ראויים לצאת בבית אחת, וזה נטל וחסר מהם אורם, ואין להם שלמות, על כן יוכל להזיק לו באלו המאה אדמים לבד שנטל ממנו, לטל ממנו כל הבנים.

וכן יש בענין זה פמה וכמה שנויים, לפי הגזלה, ולפי האילן, והענפים והפרות, במהותם וכמותם. והכלל, כי היא צריכה תמיד להשלים אורה. וכל זמן שאין לה שלמות, אי אפשר לה להוליד. ועקר שלמותה על ידי הממון, כי הוא בבחינת התנוצצות אורה כנ"ל:

סדר קצור לקושי מוהר"ן הידומי:

חמר אסור גזלה סט

א אסור גזלה חמור מאד כי כשגוזל את חברו ממון בזה הוא גוזל ממנו בנים, הינו שהגזלן נוטל מהנגזל בנים, ואם זה הנגזל עדין לא היה לו בנים יוכל לגזל ממנו שלא יהיה לו, ואפלו אם כבר יש להנגזל בנים יוכל להזיק לו הגזלן שימותו בניו חס ושלום על-ידי הגזלה שגזל ממנו ממון:

ב על-ידי שגזול את חברו בא להרהורים שהוא מתדבק ונכסף לאשת חברו שגזלו על-ידי הממון שנחטל ממנו:
ג גם לפעמים יאבד הגזלן בת זוג שלו על-ידי הגזלה ולפעמים יוכל הגזלן לגזל מהגזול את הבת זוג של הגזול:
ד גם אפשר שיהיה להאדם ממון גזלה אף-על-פי שלא גזל כלום בידים, כי גם על-ידי חמדה ותאוה והשתוקקות שיש לו לממון חברו גם בזה לבד יכול לגזלו, וזהו האסור החמור של לא תחמד, כי החמדה בעצמה היא אסור חמור מאד, כי גם בהחמדה יש כח לגזול מחברו ממונו ונפש בניו ובנותיו כמו הגזול ממנו:

סדר חיי מוהר"ן הי"ד:

תצב (מט) כשנתן הצעטליך הנ"ל פעם אחת נתן לאחד הצעטל ואמר לו זה שקבל הצעטל לרבנו זכרוננו לברכה, העולה על דעתנו לא היה כך. כי היינו סבורים שתצוו לנו להתענות הרבה ימים בשנה ועכשו אנו רואים שאינם רק ימים מעטים מאד בשנה. השיב, הלא אלישע אמר לנעמן רחץ וטהר ולא רצה להאמין שבדבר הקל הזה יהיה לו רפואה, ואמר הלא טוב אמנה ופרפר ונהרות דמשק הלא רחצתי בהם וטהרתי, עד אשר אמרו לו עבדיו, אבי דבר גדול דבר אליך הלא תעשה אף כי אמר אליך רחץ וטהר. ואז שמע לעבדיו ורחץ בירדן שבע פעמים וישב בשרו ויטהר. כן אתם נדמה לכם שצריכין דוקא לומר לרפואתכם דברים כבדים, ואין אתם מאמינים שבדבר קל שאני מצוה לכם לעשות יהיה לכם רפואה שלמה רפואת הנפש באמת.

ודבר זה נצרך מאד כמה פעמים כי לפעמים אדם מונע עצמו מלעשות איזה דבר שבקדשה מחמת כבודות מחמת רבוי המניעות שמונעים אותו מלעשותו והוא אינו מתגבר לשברם.

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

בַּתְּסֻלָּה — אָמַר מְנוּחֵה־רַגְלֵי יִצְחָק לְעֵדְיָה מִקְוֵה שִׂדְחָה מְסַפְרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל —
זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר — חָק נִתַּן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הַדְּבָר "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁעַי יֹשִׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוּת —

וּלְפַעֲמִים לְהַפּוֹךְ, שֶׁהוּא נִמְנָע מִדְבָר שֶׁבְקֹדֶשָׁה מֵעֲצָם קְלוּתוֹ
שֶׁהַדְּבָר הַזֶּה קָל בְּעֵינָיו מְאֹד לַעֲשׂוֹתוֹ וּמַחֲמַת זֶה אֵינוֹ מֵאַמִּין
שֶׁחַיֵּי נַפְשׁוֹ יִהְיוּ תְלוּיִים בְּדְבָר קָל כֵּזֶה.

וּבְאַמְת צְרִיכִין לְזַהֵר בְּמַצּוֹה קֶלָה כְּבַח־מוֹרָה וְאַרְח חַיִּים פֶּן תְּפַלֵּם,
וְכָל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲךָ עֲשֵׂה. כִּי עָקֵר הַסִּתּוֹת
וּמְנִיעוֹת הַבֵּעַל דְּבָר הוּא רַק מְנִיעוֹת הַמַּח שֶׁלְפַעֲמִים מִכְּנִים בְּמַח
הָאָדָם שֶׁכָּבֵד עָלָיו מְאֹד לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר, וּמַחֲמַת זֶה רוֹצֵה לְמַנְעוֹ.
וּלְפַעֲמִים לְהִפְךָ שֶׁמְקָל עָלָיו וּמְקַטִּין בְּעֵינָיו אֹתוֹ הַדְּבָר מְאֹד, עַד
שֶׁאֵינוֹ עוֹלָה עַל לֵב הָאָדָם שֶׁחַיֵּי נַפְשׁוֹ תְלוּיִים בְּזֶה, וְהַכֹּל כִּדִּי
לְמַנְעוֹ חַם וְשָׁלוֹם. וּלְפַעֲמִים זֹאת הַמְּנִיעָה גְדוֹלָה בְּיוֹתֵר מִמְּנִיעָה
מִמָּשׁ. אֲבָל הוֹלֵךְ בְּתֵם יֵלֵךְ בְּטַח, וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל שׂוֹם מְנִיעָה
וּבְלְבֹוֹל שֶׁבְּעוֹלָם כָּלֵל. וְכָל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲךָ עֲשֵׂה:

תַּצַּג (ג) לְעֵינַיִן הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁדָּרָךְ הָעוֹלָם לְהַקְּשׁוֹת קְשִׁיּוֹת הַרְבֵּה עַל
הַצְּדִיקִים, וּבְפָרֵט עָלָיו שֶׁהָיוּ מִקְּשִׁים קְשִׁיּוֹת הַרְבֵּה, עֲנָה וְאָמַר
בְּדָרָךְ צַחֲוֹת הֵלֵא עַל־יְדֵי הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁמְקְשִׁים עָלֵינוּ יֵשׁ לָנוּ פִּרְנָסָה
וְעַשִׁירוֹת. כִּי הָעַשִׁירוֹת וְהַפִּרְנָסָה שֶׁל הַצְּדִיקִים הָעוֹסְקִים בַּתוֹרָה
לְשִׁמְחָה הוּא רַק עַל־יְדֵי קְשִׁיּוֹת. כִּי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה אָמְרוּ
(שֶׁבֶת ס"ג): 'אַרְךָ יָמִים בְּיַמֵּינָהּ בְּשִׂמְחָה עֲשֵׂר וּכְבוֹד וְהַקְּשׁוֹ,
בְּיַמֵּינָהּ אַרְךָ יָמִים אֵיכָא, עֲשֵׂר וּכְבוֹד לֵיכָא. וְהַשִּׁיבוּ, כָּל־שֶׁכֶן עֲשֵׂר
וּכְבוֹד'. נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי הַקְּשִׁיּוֹת דִּיקָא נִמְשָׁךְ הָעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד
לְהַצְּדִיקִים הַמְּיַמֵּינִים בַּתוֹרָה לְשִׁמְחָה. כִּי אִם לֹא הָיוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה מִקְּשִׁים קְשִׁיּוֹת זֹו לֹא הָיָה שׂוֹם עֲשֵׂר וּכְבוֹד
לְהַצְּדִיקִים כִּפְשׁוּטוֹ שֶׁל מְקָרָא שֶׁנִּרְאָה שֶׁבְּיַמֵּינָהּ הִיא רַק אַרְךָ
יָמִים. אֲבָל עַל־יְדֵי הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁהִקְשׂוּ אַרְךָ יָמִים אֵיכָא עֲשֵׂר וּכְבוֹד
לֵיכָא, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ הָעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד לְהַצְּדִיקִים כְּמוֹ שֶׁתָּרְצוּ שָׂם

כָּל־שֶׁכֶן עֵשֶׂר וְכָבוֹד. נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי הַקְּשִׁיּוֹת דִּיקָא יֵשׁ לְהַצְדִּיקִים
 פְּרָנְסָה כִּי עֵקֶר הָעֵשֶׂר וְהַכָּבוֹד לְהַצְדִּיקִים עַל־יְדֵי קְשִׁיּוֹת:
 תצד (נא) וְאֶף־עַל־פִּי שְׂדֵבָרִים אֱלוֹ אָמַר בְּדָרְךָ צַחוֹת שְׁקוֹרִין
 וְוַעֲרָטֵל [בְּדִיחָה], אֲבָל בְּאַמֶּת דְּבָרִים בְּגוֹ וְיֵשׁ בְּעֵינַיִן זֶה עִמְקוֹת
 גְּדוֹל וְסוּד עֵמֶק מְאֹד. כִּי כָּל הַדְּבָרִים שְׁלוֹ, אֲפֹלוֹ דְּבָרֵי צַחוֹת שְׁלוֹ
 שְׂאוֹמֵר שְׁקוֹרִין וְוַעֲרָטֵלֵיהֶם, יֵשׁ בְּכֻלָּם סוּדוֹת עֲצוּמוֹת נוֹרָאוֹת
 וְעִמְקוֹת מְאֹד. וְאֲפֹלוֹ אָדָם פָּשׁוּט שֵׁיֵשׁ לוֹ שֶׁכֶּל אֲמַתִּי קֶצֶת יָכוֹל
 לְהַבִּין בָּהֶם קֶצֶת רְמִזִּים נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת (אָמַר הַמַּעֲתִיק עֵינַי בְּלִקוּטֵי א'
 סִימָן יב בַּמַּאמָר תְּהִלָּה לְדוֹד וּבְלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת תְּלִמוּד־תּוֹרָה הַלְכָה ג' וְתַבִּין קֶצֶת
 דְּבָרֵי צַחוֹת הַנַּ"ל):

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ב עַל־יְדֵי הַדְּבָקוֹת שֶׁל אָדָם בְּאִין־סוֹף בְּרָצוּא וְשׁוֹב, כִּדִּי שְׁלֹא
 יִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי כַּנַּ"ל, אֲזִי אַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת 'וְשׁוֹב', שְׁשָׁב
 לְדַעְתּוֹ וְיִשׁוּתּוֹ, אֲזִי נִשְׁאָר בּוֹ רְשִׁימוֹ מֵאֹזֶר הַנִּפְלָא שֶׁל הַדְּבָקוֹת
 הַזֹּאת, וְאֲזִי הָרְשִׁימוֹ מֵרְאָה לְדַעַת אַחַדוֹת הָאִין־סוֹף וְטוֹבוֹ, שֵׁיִדַּע
 שְׁכָּלוֹ טוֹב וְכָלוֹ אַחַד, שְׁזֹאת הַבְּחִינָה הוּא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא. וְכָל
 זֶה זֹכִיךְ עַל־יְדֵי וְדוּי דְּבָרִים לְפָנַי הַתְּלַמִּיד־חָכָם הָאֲמַתִּי (שם).
 ג הַצְדִּיק הָאֲמַתִּי הוּא כָּל יָמָיו בְּתִשׁוּבָה. כִּי אֲפֹלוֹ כְּשֵׁיִדַּע בְּעֲצָמוֹ
 שְׁעָשָׂה תִּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עֵדִין הוּא עוֹשֶׂה תִּשׁוּבָה עַל הַשְּׁגָתּוֹ
 הָרְאוּשׁוֹנָה, שְׁהִיא נִחְשָׁבֶת אֲצֵלוֹ עֵתָה גְּשָׁמִיּוֹת כְּפִי הַהִשְׁגָּה
 שְׁמִשְׁיֵג עֲכָשׁוֹ רוּמָמוֹת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְכֵן הוּא נוֹהֵג כָּל יָמָיו,
 שְׁהוֹלֵךְ בְּכָל פֶּעַם מֵהַשְּׁגָה לְהַשְּׁגָה, וְעוֹשֶׂה תִּשׁוּבָה עַל הַשְּׁגָה
 הָרְאוּשׁוֹנָה. וְזֶה בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא, שֵׁיִתְיַחַד כָּלוֹ שְׁבֵת, כָּלוֹ תִּשׁוּבָה;
 כִּי עֵקֶר עוֹלָם הַבָּא הוּא הַשְּׁגַת אֱלֹהוֹתוֹ, וּבְכָל עֵת שֵׁיִשְׁיֵגוּ הַשְּׁגָה
 יִתְרָה יַעֲשׂוּ תִּשׁוּבָה עַל הַשְּׁגָה הָרְאוּשׁוֹנָה. וּמִי שֵׁיִשְׁלֹ מִחַ בְּקִדְקָדוֹ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְּחִלָּה - לְאָמַר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָיִל "לְעָרְךָ לְעֵצֵי מַקְוֵה שִׁדְרָךְ לְעֵדֵי מַסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" -
- לְאָמַר "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת -

יְכוּל לְהִבִּין עַל-יְדֵי זֶה גְדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ וְגְדֻלַּת הַצְּדִיקִים, אֲשֶׁרֵי לָהֶם וּלְהַנְלוֹיִם אֲלֵיהֶם (שם).

דַּע שֵׁישׁ אֹר שְׁהוּא לְמַעְלָה מִנְּפִשִׁין וְרוּחִין וְנִשְׁמָתִין, וְהוּא אֹר אֵין-סוּף; וְאֶף-עַל-פִּי שְׁאִין הַשֶּׁכֶּל מִשִּׁיג אֹתוֹ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן רְדִיפָה דְמַחְשָׁבָה לְמַרְדָּף אֶבְתָּרָה. וְעַל-יְדֵי עֲשִׂית הַמְצֹוה בְּשִׁמְחָה זֹכִין לְהַשִּׁיג אֹתוֹ עַל-יְדֵי הַרְדִּיפָה וְהַמְעַכָּב, בְּבַחֲיִנַת מָטִי וְלֹא מָטִי, וְנַעֲשִׂין תְּשַׁעָה הֵיכְלִין דְּלֹא אֲנֹן נְהוֹרִין וְלֹא רוּחִין וְלֹא נִשְׁמָתִין, וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ וְלֹא מִתְדַבְּקִי וְלֹא מִתִּידְעִין. אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזֹכָה שְׁיִרְדָּף מַחְשָׁבָתוֹ לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֱלוֹ, אֶף-עַל-פִּי שְׁאִין הֵיכְלַת בֵּיד הַשֶּׁכֶּל לְהַשִּׁיג אֹתָם, כִּי לֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא יְדוּעִין, וְעֵין בְּפָנִים (שם סִימֹן כד).

הַשְּׁגָת אֱלֹהוֹת אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג, כִּי אִם עַל-יְדֵי צְמֻצוּמִים רַבִּים מַעְלָה לְעֵלּוּל, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכְל תַּחְתּוֹן. וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְבַקֵּשׁ מְאֹד מְלַמֵּד וְרַבִּי הַגּוֹן כְּזֶה, שְׁיִתְיָה גְדוֹל בְּמַעְלָה כָּל-כָּף, עַד שְׁיֹכֵל לְהַכְנִים בְּדַעְתוֹ הַשְּׁגָת אֱלֹהוֹת, שְׁיִזָּה עֶקֶר הַתְּכִלִּית וְהַתְּקוּוה הַאֲמִתִּית. וְכִלְמָה שְׁהוּא קָטָן בְּיֹתֵר, הוּא צָרִיךְ רַבִּי גְדוֹל בְּיֹתֵר שְׁיִדַּע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג עִמוֹ, לְסַבֵּב לוֹ כַּמָּה הַקְּדָמוֹת נְפִלְאוֹת בְּשִׁכְל גְדוֹל, שְׁיִהֵם בְּחִינַת צְמֻצוּמִים הַנִּל, שְׁעַל-יְדָם יְבוֹא לְהַשְּׁגָת אֱלֹהוֹת (שם סִימֹן ל; וְעֵי צְדִיק אֹתִיוֹת לֹז לַח).

סֵדֶר שְׁיִחֹת הַרְ"ן הַיּוֹפְיִ:

רַצַּב סְפָרוֹ לִי שְׁיִחָתוֹ הַקְּדוּשָׁה שְׁחָסִיד אֶחָד בָּא לְפָנָיו שְׁתִּיָּה חָשׁוּב קְצָת, וְכָבֵר הָיָה בָּא בְּיָמִים קְצָת, וְהָיָה לוֹ יְדִיעָה בְּכַתְבֵי הָאֶרֶץ יִזְכְּרוּנוּ לְבָרְכָה, וְרָצָה לְהַתְקַרֵּב לְרַבָּנוּ וְזָכְרוּנוּ לְבָרְכָה וְהַתְחִיל לְדַבֵּר עִם רַבָּנוּ וְזָכְרוּנוּ לְבָרְכָה, כְּדָרְךָ הַחֲסִידִים הַחֲשׁוּבִים וְאָמַר לְרַבָּנוּ וְזָכְרוּנוּ לְבָרְכָה: יוֹרְנוּ רַבָּנוּ דְּרָךְ לְעַבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ

עָנָה וְאָמַר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָהּ, בְּלִשׁוֹן תְּמִיחָהּ: "לְדַעַת בְּאֶרֶץ
 דְּרַבְרָךְ" (תְּהִלִּים ס"ז ב) הֲיֵנוּ מִי שֶׁהוּא עֲדִין מְשַׁקֵּעַ בְּאַרְצֵי־וַת גְּמוּר
 הוּא רוֹצֵה לְדַעַת דְּרָךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ? וְכִפִּי הַמּוֹבֵן
 מִהַסְפּוֹר, שֶׁקִּפְדָּתוֹ הָיָה מֵה שֶׁמִּדְבַּר עִמּוֹ בְּלִשׁוֹן גְּדֻלוֹת שְׂרוּצָה
 לִידַע דְּרָךְ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּאִלּוּ לֹא חָסַר לוֹ כִּי אִם לִידַע דְּרָכִים, כִּי
 רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָהּ, רָצָה שֶׁיִּדְבַּר עִמּוֹ בְּאַמֶּת:

רָצָה שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ מֵאִישׁ אֶחָד שֶׁדִּבֶּר עִמּוֹ וְהִזְהִירוֹ לְהִתְפַּלֵּל
 בְּכּוֹנֵנָה וְאָמַר לוֹ שְׂכֵמוֹ שֶׁהַקּוֹל מְעוֹרָר הַכּוֹנֵנָה, כֵּן לְהַפְּךְ, הַכּוֹנֵנָה
 מְעוֹרָר הַקּוֹל שֶׁכְּשֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה וְנִזְהָר לְהַכְנִים כָּל לְבוֹ
 וּמִחֲשַׁבְתּוֹ בְּתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה, אֲזַי מִמִּילָא יִתְעוֹרָר קוֹלוֹ
 לְהִתְפַּלֵּל בְּקוֹל כָּרְאוֹי וְכֵן נִרְאֶה בְּחֹשׁ כַּמָּה פְּעָמִים:

רָצָה שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ שְׁבִימִי אֶלּוּל שְׁנוּהֲגִין יִשְׂרָאֵל לֹמַר
 תְּקוּנִים וְתִפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת אַחַר הַתְּפִלָּה וְכוּ', וּמֵאַחֲרָיִן יוֹתֵר בְּבֵית
 הַכְּנֶסֶת וּבְבֵית הַמִּדְרָשׁ, אָמַר שֶׁמִּתְנַגְּגִין שֶׁל הַתְּקוּנִים וּמֵה שֶׁהֵלֵב
 כּוֹאֵב וְחָלֵשׁ מִחַמַּת שְׁמַת־אַחֲרָיִן בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, מְכַל זֶה נַעֲשִׂין
 דְּבָרִים גְּבוּהִים וְגְדוֹלִים לְמַעְלָה:

רָצָה שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ לְעֵנִין הַתְּחִזְקוֹת בְּתִפְלָה, שֶׁאַפְלוּ אִם הָאָדָם
 כְּמוֹ שֶׁהוּא, אִף עַל פִּי כֵן יִחִזַּק וַיֵּאֱמֵן אֶת לְבָבוֹ לְהִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ וְאָמַר שֶׁיִּחַשֵׁב בְּלְבוֹ: הֲלֹא אִם אֲנִי רָחוֹק בְּעֵינַי מִהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ כָּל כֶּךָ מִחַמַּת רַבּוּי עוֹזְנוֹתַי, אִם כֵּן אֲדַרְבָּא עֲקָר שְׁלֵמוֹת
 הַתְּפִלָּה עַל יְדֵי דִיקָא כִּי הֲלֹא אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָהּ
 (כְּרִיתוֹת ו:): 'כָּל תְּפִלָּה שֶׁאִין בָּהּ מִתְּפִלַּת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל אֵינָהּ
 תְּפִלָּה, וַיִּלְפִּינָן מִקְטָרֵת שֶׁהָיָה בָּהֶם חֲלִבְנָה' וְאִם כֵּן אֲנִי בְּעֵינַי
 כְּפּוֹשֵׁעַ יִשְׂרָאֵל חָס וְשָׁלוֹם, אִם כֵּן אֲדַרְבָּא, כָּל שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה עַל
 יְדֵי דִיקָא וְכַנְזָכָר לְעִיל וּבְיָדָי אֲנִי צָרִיךְ לְהִתְחִזֵּק בְּיוֹתֵר לְהִתְפַּלֵּל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתת — צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" —
— "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות —

לְהַשִּׁים יתְבַרֵךְ וְלִבְטַח בְּחַסְדֵי ה' שִׁישְׁמַע וַיִּקְבַּל גַּם אֶת תְּפִלָּתִי כִּי
אֲדַרְבָּא דִּיקָא עַל יְדֵי עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַקְטִיר
קְטֹרֶת בְּלֹא חֶלְבָּנָה נִמְצָא שְׁגִם חֶלְבָּנָה הִיא שְׁלֵמוֹת הַקְטֹרֶת וְכִמוֹ
כֵּן הוּא לְעֲנִין תְּפִלָּה וְכַנֹּזֵךְ לְעֵיל, שְׁבִלֹא תְּפִלָּתִי הִגְרוּעַ
הַמְצַטְרֶפֶת לְתְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה שְׁלֵמוֹת לְהַתְּפִלָּה כְּמוֹ קְטֹרֶת
בְּלֹא חֶלְבָּנָה וְכַנֹּזֵךְ לְעֵיל:

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(כז) מעבירין גלדי המכה וסכין אותה בשמן אבל לא בחלב מפני
שהוא נימוח ואפילו בגמר מכה דליכא אלא צערא שרי אבל אין
נותנין עליה שמן וחמין מעורבים יחד ולא מוך ליתנו עליה אבל
נותן הוא חוץ למכה ושותת ויורד לתוכה: (כג) נותנין ספוג
וחתיכות בגדים יבשים וחדשים שאינן לרפואה אלא כדי שלא
יסרטו הבגדים את המכה אבל לא ישנים שהם מרפאים וה"מ
ישנים שלא נתנו מעולם על המכה אבל אם היו כבר על המכה
אפילו ישנים שרי דשוב אינם מרפאים: (כד) נותנים עלה על גב
מכה בשבת שאינו אלא כמשמרה חוץ מעלי גפנים שהם
לרפואה. (ואין נותנין גמי על המכה שהוא מרפא) (טור): (כה) רטיה שנפלה
מעל גבי המכה על גבי קרקע לא יחזירנה נפלה ע"ג כלי יחזירנה
וע"י אינו יהודי מותר להניחה אפילו בתחלה: הגה ומותר לומר
לאינו יהודי לעשות רטיה על מכה או חבורה (א"ו הארוך) ואסור ליתן עליה
אפר מקלה דמרפא כי אם ע"י עכו"ם (מרדכי פרק שמונה שרצים): (כו) מגלה
קצת רטיה ומקנח פי המכה וחוזר ומגלה קצתה השני ומקנחה
ורטיה עצמה לא יקנח מפני שהוא ממרח: (כז) מכה שנתרפאה
נותנין עליה רטיה שאינה אלא כמשמרה: (כח) המפיים שחין
בשבת כדי להרחיב פי המכה כדרך שהרופאים עושים שהם

מתכוונים ברפואה להרחיב פי המכה הרי זה חייב משום מכה בפטיש שזו היא מלאכת הרופא ואם הפיסה כדי להוציא ממנה הליחה שבה הרי זה מותר: (כט) מי שנגפה ידו או רגלו צומתה ביין כדי להעמיד הדם אבל לא בחומץ מפני שהוא חזק ויש בו משום רפואה ואם הוא מעונג אף היין לו כמו החומץ ואסור: (ל) מי שנשמטה פרק ידו או רגלו ממקומו לא ישפשפנה הרבה בצונן שזהו רפואתו אלא רוחץ כדרכו ואם נתרפא נתרפא: (לא) צפורן שפרשה וציצין שהן כמין רצועות דקות שפרשו מעור האצבע סביב הצפורן אם פרשו רובן כלפי מעלה ומצערות אותו להסירן ביד מותר בכלי פטור אבל אסור לא פרשו רובן ביד פטור אבל אסור בכלי חייב חטאת ופירש"י כלפי מעלה כלפי ראשי אצבעותיו ור"ת פירש דהיינו כלפי הגוף וצריך לחוש לשני הפירושים: (לב) החושש בשיניו לא יגמע בהם חומץ ויפלוט אבל מגמע ובולע או מטבל בו כדרכו החושש בגרונו לא יערענו בשמן אבל בולע הוא שמן ואם נתרפא נתרפא: (לג) גונח מותר לינק חלב מהבהמה דבמקום צערא לא גזרו רבנן ויש אומרים שאם אין לו אלא צער של רעב אסור לינק מהבהמה בשבת: (לד) לא תיקל אשה חלב מדדיה לתוך הכוס או לתוך הקדירה ותניק את בנה: (לה) מותר לאשה לקלח מהחלב כדי שיאחוז התינוק החדד ויניק: הגה אבל אסור להתיז מחלבה על מי שנשף בו רוח רעה דלית בו סכנה (ב"י בשם שבולי לקט): (לו) אין לועסין מצטיכי (עסימן רי"ז ס"ג פירושו) ולא שפין בו השינים לרפואה ואם משום ריח הפה מותר: (לז) כל אוכלים ומשקים שהם מאכל בריאים מותר לאכלן ולשתותן לרפואה אע"פ שהם קשים לקצת בריאים ומוכחא מילתא דלרפואה עביד אפילו הכי שרי וכל שאינו מאכל ומשקה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתנו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהי מצד מצד רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בריאים אסור לאכול ולשתותו לרפואה ודוקא מי שיש לו מיחוש בעלמא והוא מתחזק והולך כבריא אבל אם אין לו שום מיחוש מותר: הגה וכן אם נפל למשכב שרי (ב"י): (לח) מותר לאכול שרפים מתוקים ולגמוע ביצה חיה כדי להנעים הקול:

סדר לקויי תפלות הימני:

תתקבג: אנא זכר נא ברחמיך הרבים את כל הצדיקים והקדושים האמתים שהיו מימות עולם, מן אברהם אבינו עליו השלום עד עתה, שמסרו נפשם על קדוש השם, וסבלו פמה מיתות וענויים משנים וצרות ויסורים קשים ומרים בשביל קדוש שמך הגדול, ובפרט זכות הצדיק התנא הגדול והקדוש והנורא רבי עקיבא זכרוננו לברכה, אשר סרקו את בשרו במסרקות של ברזל עד שיצתה נשמתו באחד, וזכות חבריו כל העשרה הרוגי מלכות, אשר סבלו ענויים קשים ומרים, עד שיצתה נשמתם על קדשת השם בקדשה ובטהרה גדולה, אשרי להם ובצרוף זכות כל הקדושים שהיו בכל הדורות, שמתו פמה וכמה נפשות, אלפים ורבבות, רבבות רבבות, וכמה וכמה קהלות קדושות על קדוש השם וסבלו פמה וכמה מיני יסורים וצרות קשות, וענויים מענויים שונים, עד שיצאה נשמתם על קדוש השם את אלה מזבחות תזכר ואת אלה עקדות תראה, ותשכך חרון אפיך מעלינו, ותמתיק ותבטל כל הדינים וכל הגזרות קשות מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותסבב ברחמיך לטובה, באפן שנזכה לשוב אליך באמת, ולא נשוב עוד לכסלה, רק נזכה לעשות רצונך כל ימי חיינו לעולם כי אתה יודע שעתה בתקף גלותינו בכלל ובפרט, אין לנו שום כח ותקוה וסמיכה כ"אם בזכות הקדושים האלו שמסרו נפשם על קדוש השם, כמו שאמר דוד המלך עליו

השלום, "אמרת לה' אדני אתה טובתי בל עליך לקדושים אשר
 בארץ המה ואדירי כל הפצי במ" עזרנו בזכותם, זכנו בכח
 קדשתם של כל הקדושים שהיו מימות עולם עד הנה, אשר קדשו
 את שמך בלי מספר במסירת נפש עצום מאד בזכותם וכחם
 עזרנו, שנזכה גם כן למסר נפשנו על קדוש השם באמת באהבה
 וביראה בשמחה ובטוב לבב, ככל אשר בקשנו מלפניך אדונינו
 מלפנו ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה,
 בכחם וזכותם של כל אלה הקדושים וזכותם יגן עלינו להוציאנו
 מהרה מכל העוונות ומכל הפגמים והקלקולים שנפלנו בהם כל
 אחד ואחד לפי ענינו, כאשר אתה לבד יודע:

תתקד: רבונו של עולם רבונו של עולם מה נאמר ומה נדבר ומה
 נצטדק עליך השלחנו את יהבנו אליך שטחנו פפינו עזרנו וזכנו
 בזכות הקדושים לשוב אליך באמת מהרה "חני ה' כי אליך
 אקרא כל היום, שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא", ותרחם
 על כבודך הגדול והקדוש ותנקם בימינו לעינינו נקמת דם עבדיך
 השפוך, כמו שכתוב: "אל נקמות ה' אל נקמות הופיע, הנשא
 שופט הארץ השב גמול על גאים" ותמהר ותחיש לגאלנו, ותשיב
 נדחנו, ותקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו אבינו
 שבשמים קדש את שמך בעולמך על עם מקדשי שמך, ובישועתך
 מלפנו תשוב ותרום ותגביה קרננו למעלה למעלה, והושיענו
 בקרוב למען שמך, ברוך המקדש שמו ברבים:

תפלה פח תתקנה: {מיוסד ע"פ תורה קמ"ט} "חצות לילה אקום
 להודות לך על משפטי צדקך" מלא רחמים, המעורר
 ישנים והמקיץ נרדמים, חום וחמל עלי וזכני ברחמיך הרבים
 שאזכה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש כל ימי חיי ואזכה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתד - אומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהי מצוה רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

להתעורר משנתי בחצות לילה בזריזות גדול, בלי שום עצלות וכבודות כלל ולא תתגבר עלי השנה והתרחמה חם ושלום, ולא יוכל שום דבר למנוע אותי מזה וברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים תעורר הרוח צפונית המנשבת בכנור של דוד בחצות לילה, ומשם ימשך עלי התעוררות להתעורר תמיד משנתי בעת חצות לילה ממש "עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר":

תתקנו: רבנו של עולם, אתה הזהרתנו בכמה אזהרות לקום תמיד בחצות לילה ממש כמו שכתוב בזהר הקדוש אזהרות נוראות על זה, אך אתה יודע כי רבו המניעות שמתגברים עלינו על כל אחד ואחד להטרידנו מזה, עד אשר אבדנו רב הלילות אשר בטלנו מלקום בחצות על-כן באתי לפניך אדון כל רב להושיע, תן לי עצה איך לזכות לזה לקום תמיד בכל לילה בחצות ממש, שהוא תכף אחר ששה שעות מתחלת הלילה, בין בחורף בין בקיץ ואזכה להתעורר אז בזריזות גדול, ולסדר תיקון חצות, לאונן ולקונן על חרבן בית המקדש ועל גלות התורה שנמסרו ריזה לחיצונים, ועל חטאי ועוונותי ופשעי העצומים והרבים שגרמו כל זה, והאריכו את הגלות ביותר כאשר נגלה לפניך יוצר הכל, כמה וכמה הארכתי את הגלות בעוונותי הרבים בכלל ובפרט:

תתקנו: אזי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק הנני לפניך באשמה רבה, ומה שעבר עבר, זכני מעתה לשוב לדרך הישר באמת ולא אובד שום לילה מלילותי מקימת חצות, ותהיה עמי תמיד ותעזרני ותשמרני שלא יזיק לי כלל קימת חצות בשום דבר ולא יארע לי שום חלי ראש ושום נזק מזה אבי שבשמים הקימני ואחיה זכני מעתה לקום בכל לילה ולילה תמיד בחצות ממש, בין

בְּחַל בֵּין בְּשַׁבָּת וְיוֹם טוֹב בְּשַׁבְּתִי בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בַדֶּרֶךְ, וְלִסְדֵּר
תְּקוּן חֲצוֹת וְלַעֲסֹק אֲזוּ בַתּוֹרָה הַרְבֵּה וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֲזוּכָה
עַל־יַדֵּי סֵדֶר תְּקוּן חֲצוֹת לְהַמְתִּיק וְלִבְטֹל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלַי וּמֵעַל כָּל
בְּנֵי בֵיתִי וּמֵעַל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וְאֲזוּכָה בְּכָל בִּקְרָה לְהַסְתִּכֵל עַל
הַשָּׁמַיִם, וְתַעֲזֹרְנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי דַּעַת דְּקֹדֶשׁהּ עַל־יַדֵּי־זֶה, דַּעַת זֶדֶק
וְצַח, דַּעַת אֲמִתִּי שְׂאֲזוּכָה עַל־יָדוֹ לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת
בְּרָצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם וְיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי בְּכָל בִּקְרָה
חוּט שֶׁל חֶסֶד מִבְּקָר דְּאַבְרָהָם, וּיְקִים מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "יוֹמָם יִצְוֶה
ה' חֶסֶדוֹ, וּבְלִילָהּ שִׁירָה עַמִּי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי" וְנֶאֱמַר: "ה' בְּהַשָּׁמַיִם
חֶסֶדְךָ, אֲמוֹנַתְךָ עַד שְׁחַקִּים" וְנֶאֱמַר: "חֲדָשִׁים לְבִקְרִים רַבָּה
אֲמוֹנַתְךָ יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי"
אָמֵן וְאָמֵן: